

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/43/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121011506
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Eliaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3121011506.5

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Eliaša a sudcov JUDr. Juraja Valáška a JUDr. Milana Straku v trestnej veci obžalovanej A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom E., F. G. XXX/XX, trestne stíhanej pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 1 Tr. zák., na verejnom zasadnutí dňa 22. januára 2026 prejednal odvolanie prokurátorky Krajskej prokuratúry v Trenčíne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/111/2021 zo dňa 03.12.2024 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátorky zamieta, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/111/2021 zo dňa 03.12.2024 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) bola obžalovaná A. B. C. podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodená spod obžaloby prokurátorky Krajskej prokuratúry Trenčín sp. zn.

1Kv 45/18/3300 zo 03.12.2021 (doručená okresnému súdu dňa 10.12.2021) pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

ako ošetrojúca lekárka maloletej H. I., nar. XX.XX.XXXX, počas jej hospitalizácie na Klinike pediatrie a neonatológie Fakultnej nemocnice v Trenčíne so sídlom na ulici Legionárska č. 28 v čase od 16.10.2013 od 00.48 hod. do dňa 17.10.2013 do 04.27 hod., porušením dôležitých povinností vyplývajúcich z jej zamestnania, zanedbala zdravotnú starostlivosť o maloletú hospitalizovanú pacientku H. I. tým, že nezabezpečila správne

a dostatočné monitorovanie pacientky a vykonanie všetkých zdravotníckych výkonov za účelom správneho určenia ochorenia maloletej, so zabezpečením včasnej a účinnej liečby maloletej, v liečbe maloletej nešlo o odborne správny postup a jej liečba nebola poskytnutá v súlade s postupmi lege artis, nakoľko po tom, ako bola maloletá H. I. dňa 16.10.2013 v čase o 00.48 hod. prijatá na hospitalizáciu do FN Trenčín pre gastroenteritídu s vývojom dehydratácie s nutnou parenterálnou rehydratačnou liečbou a následne v čase o 07.00 hod. ju obžalovaná po nástupe do služby prevzala do svojej zdravotníckej starostlivosti ako jej ošetrojúca lekárka, obžalovaná nezabezpečila dostatočnú rehydratáciu (náhradu tekutín)

a monitorovanie telesných funkcií u maloletej H. I. a to vzhľadom na aktuálny klinický zdravotný stav maloletej a jeho prognózu a tiež vzhľadom na predchorobie maloletej, vyplývajúce zo zdravotnej dokumentácie, čím nezabezpečila včasnú a účinnú liečbu

a vykonanie opatrení na zlepšenie zdravotného stavu pacientky, a to pulz, dych, krvný tlak, príjem a výdaj tekutín, príjem bol sledovaný nedostatočne, výdaj sledovaný vôbec nebol, vnútorné prostredie organizmu nebolo sledované dostatočne a tiež z dôvodu, že nenaordinovala maloletej H. I. antibiotickú liečbu, ktorá mala byť podľa záverov znaleckého posudku č. 99051/2021 znaleckého ústavu v odbore zdravotníctvo a farmácia Forensic.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o. ordinovaná

najneskôr dňa 16.10.2013 na obed, po druhom vyšetrení hodnôt CRP a IL-6, a to vzhľadom ku všetkým skutočnostiam, najmä predchorobiu maloletej, k dôvodu jej hospitalizácie, k prejavom črevnej infekcie, laboratórnym výsledkom a ukazovateľom CRP a IL-6, pričom pri odchode zo služby dňa 16.10. 2013 o 15.30 hod. neupozornila nastupujúcu lekárku A. J. J.

na závažný zdravotný stav maloletej pacientky H., v dôsledku čoho došlo následne k prudkému zhoršeniu zdravotného stavu maloletej, ktorá bola o 04.30 hod. dňa 17.10.2013 z FN Trenčín prevezená do Detskej fakultnej nemocnice s poliklinikou v Bratislave, kde dňa 17.10.2013 v čase o 20.36 hod. zomrela, čím podľa záverov znaleckého posudku č. 99051/2021 znaleckého ústavu Forensic.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o. podcenila zdravotný stav maloletej, ktorej neboli odborne správne a dostatočne intenzívne vykonané všetky zdravotné výkony na správne určenie a zhodnotenie ochorenia, so zabezpečením včasnej a účinnej liečby, dieťaťu nebola poskytnutá správna liečba v súlade s postupmi lege artis, pretože dieťa malo nedostatočnú rehydratáciu vzhľadom k jeho klinickému stavu a predchorobiu, nedostatočne boli počas liečby monitorované jeho telesné funkcie, oneskorene bola maloletej podaná antibiotická liečba, čo viedlo k prehlbovaniu dehydratácie a zápalu črevného traktu u predtým zdravotne postihnutého dieťaťa s ochorením tráviaceho traktu, výsledkom čoho bol vývoj ileózneho stavu a sepsa (otrava krvi), s postupnou progresiou do zápalu pobrušnice, progresiou septického stavu až šoku, s neskorším úmrtím dieťaťa s tým, že maloletá H. I.. zomrela bezprostredne na zlyhanie kardiovaskulárneho a dýchacieho systému pri multiorgánovom zlyhaní, ktoré vzniklo v dôsledku septického stavu,

pretože skutok nie je trestným činom.

Uvedený rozsudok okresného súdu však nenadobudol právoplatnosť, pretože ihneď po jeho vyhlásení podala proti nemu prokurátorka odvolanie v neprospech obžalovanej, zahŕajiac ho do zápisnice o hlavnom pojednávaní. V dodatočne doručených písomných dôvodoch poukázala na zdôvodnenie napadnutého rozsudku ohľadne oslobodenia obžalovanej. Namietala, že okresný súd zadovážené dôkazy vyhodnotil jednostranne

a nedostatočne, napriek tomu, že skutkový stav veci bol zistený v dostatočnom rozsahu. Poukázala na to, že zo zabezpečených dôkazov vrátane znaleckého posudku znaleckého ústavu Forensic.sk a z výsluchu znalcov na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že maloletá trpela závažným predchorobím, a to syndrómom krátkeho čreva, preto bola u nej nevyhnutná zvýšená kontrola a monitoring telesných funkcií, ako aj zvýšená rehydratácia organizmu. Uviedla, že tejto potrebe zvýšenej kontroly u maloletej okrem predchorobia, navyše nasvedčoval aj klinický stav maloletej, s ktorým prišla do nemocnice, a to početné vodnaté stolice, zvracanie a vysoké teploty. Ďalej uviedla, že monitorovanie maloletej sa uskutočnilo trikrát za deň, ako sa to robí u obvyčajného pacienta, ale podľa nej mal byť u maloletej monitoring vzhľadom na jej zdravotný stav a predchorobie vykonávaný častejšie. Maloletá mala vyššiu frekvenciu srdca a dýchania ako je normál. Dodala, že už od začiatku hospitalizácie vykazovala jasné klinické príznaky dehydratácie, pričom išlo o dieťa

so zápalom v dutine brušnej. Poukázala na to, že maloletá mala porušenú imunitu pečene, jej zvýšené prekrvenie, chronický zápal sliznice žalúdka, zápal sleziny, mala ju zväčšenú, laboratórne výsledky naznačovali už počas dňa klinické príznaky začínajúcej sepsy. Bola toho názoru, že vzhľadom na diagnózu maloletej, už pri prvých výsledkoch CRP dňa 16.10.2013

v dopoludňajších hodinách, teda počas služby obžalovanej malo byť riešené, aké antibiotiká podať maloletej, a nie či je ich vôbec vhodné nasadiť. K tomu uviedla, že klinický stav maloletej dňa 16.10.2013 poobede pri odovzdávaní služby vôbec nebol podľa lekárskeho záznamov a klinického stavu zlepšený, maloletá bola nedostatočne sledovaná a monitorovaná už počas dennej služby a jej zdravotný stav bol podcenený a nebola jej poskytnutá už v tom čase potrebná zdravotná starostlivosť. Bola toho názoru, že vzhľadom na vysoké ukazovatele CRP už pri prijatí maloletej do nemocnice v nadväznosti na jej závažné predchorobie, prejavy črevnej infekcie a laboratórne výsledky, mali byť antibiotiká maloletej ordinované najneskôr na obed dňa 16.10.2013, teda počas služby obžalovanej, a to po druhom vyšetrení hodnôt CRP a IL-6. Dodala, že opakované vyšetrenie týchto markerov potvrdilo predpoklad závažnej bakteriálnej infekcie, pričom pokiaľ má pacient takéto hodnoty zápalových ukazovateľov, ako mala maloletá, je jednoznačná indikácia na podávanie intravenózných antibiotík do žily. Mala za to, že včasné podanie antibiotickej liečby nemohlo zhoršiť zdravotný stav maloletej s významným gastroenterologickým ochorením, ktoré bolo nutné zohľadniť pri diagnostike a liečbe, ktorá bola zanedbaná práve počas služby obžalovanej. Ďalej uviedla, že počas hospitalizácie, najmä

v priebehu doobedia dňa 16.03.2013, neboli maloletej odborne správne vykonané všetky zdravotné výkony zamerané na správne určenie a zhodnotenie ochorenia so zabezpečením včasnej a účinnej liečby. Bola toho názoru, že maloletej nebola poskytnutá správna liečba v súlade s postupmi lege artis. Hlavné pochybenia videla v nedostatočnej rehydratácii vzhľadom k predchorobiu, klinickému stavu maloletej a predpokladaným stratám tekutín. Súčasne podľa nej neboli dostatočne monitorované telesné funkcie a neskoro jej bola ordinovaná antibiotická liečba ako aj celkové vedenie liečby a jeho monitorovanie bolo nedostatočné. Uviedla, že príjem tekutín je v rozpore s údajmi zaznamenanými v zdravotnej dokumentácii a údaje o výdaji tekutín úplne chýbajú. Taktiež uviedla, že z vitálnych funkcií je zaznamenaná okrem telesnej teploty len pulzová frekvencia a dychová frekvencia, a to len trikrát za prvých 24 hodín, tieto mali byť monitorované častejšie, vzhľadom na závažné predchorobie maloletej, pričom už tieto výsledky poukazovali na zrýchlenú akciu srdca a dýchania. Dodala, že podcenenie zdravotného stavu maloletej a nedostatočne intenzívna liečba so sledovaním jej efektu viedlo k prehlbovaniu dehydratácie a zápalu črevného traktu, výsledkom čoho bol vývoj ileózneho stavu a sepsa. Ďalej uviedla, že maloletá bola zverená do lekárskej starostlivosti obžalovanej, ktorá v priebehu dňa, teda počas svojej služby, monitorovala jej zdravotný stav maloletej, jeho priebeh a vývoj, pričom toto monitorovanie bolo podľa znalcov nedostatočné a nezodpovedalo jej aktuálnemu a klinickému zdravotnému stavu. Mala za to, že obžalovaná ako lekárka zodpovedala za priebeh klinického stavu maloletej a bola zodpovedná za jeho monitorovanie a za jeho adekvátnu a nevyhnutnú liečbu. Ohľadne obrany obžalovanej, že maloletá bola dostatočne rehydratovaná a monitorovaná počas jej služby, uviedla, že toto nie je v súlade so závermi znaleckého ústavu. Taktiež mala za to, že už počas jej služby mali byť jednoznačne maloletej naordinované antibiotiká. V súvislosti s obranou obžalovanej, že nedostala súhlas nadriadených lekárov k nasadeniu antibiotickej liečby uviedla, že bolo potrebnú túto situáciu s ohľadom na jej závažnosť zaznamenať v zdravotnej dokumentácii maloletej. Dodala, že išlo o atestovanú lekárku, s praxou a vlastnou zodpovednosťou za výkon svojho povolania a za zdravie dieťaťa, za ktoré ako ošetrojúca lekárka zodpovedala, mala sama vo veci konať, keďže okolnosti prípadu si to vyžadovali, nakoľko bolo ohrozené zdravie a život dieťaťa a teda v zmysle ustanovenia § 16 Tr. zák. svojím nedbanlivostným konaním spôsobila následok, smrť maloletej, ktorej nezabezpečila včasnú a účinnú liečbu, a to aktívnu rehydratáciu, aktívnejšie monitorovanie vitálnych funkcií, sledovanie a priebežné vyhodnocovanie laboratórnych výsledkov, ordinovanie antibiotickej liečby, čím počas svojej služby nezabezpečila vzhľadom na predchorobie a klinický stav maloletej, zvýšené sledovanie jej zdravotného stavu a na to nadväzujúcu účinnú liečbu formou prijatia zásadnejších a účinných postupov liečby. Mala preto za to, že obžalovaná ako ošetrojúca lekárka maloletej mala priamu zodpovednosť za riadny výkon zdravotnej starostlivosti u nej, bez relevantných dôvodov ospravedlňujúcich jej nečinnosť pri vykonávaní úkonov zdravotnej starostlivosti. Dodala, že klinický stav maloletej počas jej dennej služby bol závažný a vôbec nedošlo počas dňa k zlepšeniu jej zdravotného stavu, ale naopak, závažnosť takého stavu pretrvávala počas celej jej služby na pracovisku nemocnice. Ďalšie pochybenie videla aj v tom, že neupozornila službu preberajúcej lekárky na zdravotný stav maloletej s odporúčením diagnosticko-terapeutického postupu, a to vzhľadom na jej závažné predchorobie, klinický stav a viaceré zistené laboratórne parametre. Navrhla preto, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaná sa písomne prostredníctvom obhajcu vyjadrila k odvolaniu prokurátorky. Stotožnila sa s názorom okresného súdu ohľadne absencie kauzálneho nexusu, ktorý záver považuje za správny a odvolaním prokurátorky nespochybnený. Bola toho názoru, že nemala byť v danej veci ani obvinená, nie to ešte stáť pred súdom ako obžalovaná. Argumentáciu prokurátorky, že maloletá trpela závažným predchorobím a bol nevyhnutný zvýšený monitoring telesných funkcií a zvýšená rehydratácia organizmu považovala za pravdivú, avšak poukázala na to, že prijímajúci lekár popísal hydratáciu v tom čase v norme, pričom bol vykonávaný len štandardný monitoring sestrami, boli vykonané odbery vrátane Leukocytov (biele krvinky), CRP, IL-6. Tvrdenie prokurátorky, že monitorovanie maloletej sa uskutočnilo len trikrát za deň nepovažovala za pravdivé, pretože práve ona naordinovala jej monitoring hneď od raná na každé štyri hodiny, čo je šesťkrát denne. Nepovažovala za pravdivé tvrdenie prokurátorky, že maloletá mala vyššiu frekvenciu srdca a dýchanie ako je v normálnej situácii, keďže o 14:20 hod. bola frekvencia jej srdca 98/min a teda nepochybne v norme. Taktiež nepovažovala za pravdivé, že maloletá od počiatku vykazovala jasné klinické príznaky dehydratácie, keďže hydratácia bola podľa nej toho času v norme. Ďalej uviedla, že biele krvinky ako zásadný indikátor sepsy boli v norme, klinické príznaky sepsy neboli

a ani žiadny zo znalcom ich nikde nepopísal a preto nepovažovala za pravdivé tvrdenie prokurátorky, že laboratórne výsledky naznačovali už počas dňa príznaky počínajúcej sepsy. Nepovažovala za pravdivé taktiež tvrdenie, že už pri prvých výsledkoch CRP

v dopoludňajších hodinách, t.j. počas jej služby, malo byť riešené, aké antibiotiká podať, keďže podľa nej prvé výsledky CRP aj IL-6 mal už prijímajúci lekár, takže v zmysle tvrdení prokurátorky mala byť už počas jeho služby riešená antibiotická liečba, ale tento túto liečbu nenasadil. Mala za to, že v celom spise sa nenachádza konkrétny dôvod, prečo sa určilo, že mali byť nasadené antibiotiká práve v rámci jej zmeny a prečo neboli nasadené okamžite

po obdržaní laboratórných výsledkov po prijatí maloletej do nemocnice v prvom osemhodinovom časovom úseku, kedy službu nemala. Argumentáciu prokurátorky o tom, že antibiotiká mali byť maloletej naordinované najneskôr na obed dňa 16.10.2013, teda počas jej služby po druhom vyšetrení hodnôt CRP a IL-6 považovala za absolútne svojvoľnú, nakoľko vzorky na druhé vyšetrenie parametrov boli odobraté o 12:00 hod. práve na základe jej ordinácií, takže výsledky boli doručené cca o 13:30 hod. kedy okamžite informovala vedúceho lekára oddelenia a ten primára, pričom opäť rozhodli pred popoludňajším sedením. Argumentáciu prokurátorky o tom, že opakované vyšetrenia potvrdili predpoklad bakteriálnej infekcie, čo malo viesť k liečbe antibiotikami práve počas jej služby považovala len

za špekuláciu, keďže už prvé vyšetrenie prijímajúcim lekárom potvrdilo prítomnosť bakteriálnej infekcie, avšak bakteriálne hnačky sa antibiotikami neliečia, okrem veľmi špecifických prípadov, pričom v danom prípade ani prijímajúci lekár antibiotiká pri tých istých parametroch nepodal, a ani primár a vedúci lekár ich neindikovali, pričom maloletú poznali, ona ich im dala na zváženie a rozhodnutie na primárskej vizite predpoludním. Dodala, že v danom prípade by išlo o odklon od štandardných postupov pri hnačkách, pričom maloleté mala veľmi špecifické a v podmienkach SR ojedinelé predchorobie. V ďalšej časti sa vyjadrila k znaleckému dokazovaniu vykonanému prostredníctvom znaleckej organizácie Forensic, ktorého závery považovala za nekonzistentné a odporujúce ich vlastným teoretickým východiskám. Dodala, že nepochopila prečo bola obžalobou určená práve ona ako zodpovedná za smrť maloletej. Navrhla preto, aby krajský súd odvolanie prokurátorky podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.

Na verejnom zasadnutí konanom v rámci konečných návrhov nadriadený prokurátor krajskej prokuratúry zotrval na podanom odvolaní a jeho písomných dôvodoch a navrhol odvolaniu vyhovieť. Obhajca obžalovanej v rámci konečných návrhov navrhol odvolanie prokurátorky ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátorky podľa § 316 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaného odvolania prokurátorky podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokovej časti napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zameril aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátorky nie je dôvodné.

Pred tým ako odvolací súd pristúpi k samotnému preskúmaniu správnosti výrokov napadnutého rozsudku považuje za potrebné uviesť, že napadnutý rozsudok predstavuje v poradí už druhé rozhodnutie okresného súdu v prejednávanej veci. Predchádzajúci oslobodzujúci rozsudok okresného súdu sp. zn. 2T/111/2021 zo dňa 27.04.2023 bol zrušený uznesením odvolacieho súdu sp. zn. 3To/71/2023 zo dňa 23.05.2024 podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por. v celom rozsahu a vec bola vrátená okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Dôvod zrušenia spočíval v tom, že pre správne posúdenie danej veci bolo potrebné zodpovedať, kedy konkrétne nastala skutočnosť prechodu zápalu črevného traktu

do stavu sepsy, pričom bolo zároveň potrebné ustáliť, či bolo možné tomuto prechodu

do stavu sepsy zabrániť včasným nasadením antibiotickej liečby, resp. ak by bola správne nasadená antibiotická liečba a táto by zabránila prechodu do stavu sepsy, aké by boli šance maloletej na prežitie zápalu črevného traktu. Taktiež bolo potrebné ustáliť, kedy konkrétne nastal u maloletej stav, ktorý už bol nezvratný a viedlo to k jej úmrtiu. Okresnému súdu bol daný pokyn na doplnenie dokazovania o zodpovedanie uvedených otázok doplnením znaleckého dokazovania Znaleckým ústavom Forensic.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o.

Podrobným preskúmaním veci odvolací súd zistil, že okresný súd po vrátení veci splnil jeho pokyn daný mu v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí a doplnil dokazovanie nariadeným spôsobom.

Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním prokurátorky napadnutého výroku oslobodzujúceho rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolania a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o správnosť samotnej, odvolaním prokurátorky napadnutej výrokovej časti rozsudku okresného súdu, z odvolania prokurátorky a z vyššie uvedeného obsahu jej písomných dôvodov vyplýva, že prokurátorka v dôvodoch odvolania proti napadnutému rozsudku okresného súdu namietala správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, na základe ktorého hodnotenia dôkazov okresný súd dospel k záveru, že skutok nie je trestným činom z dôvodu absencie kauzálneho nexusu (príčinného vzťahu) medzi konaním obžalovanej a spôsobeným následkom, ktorou bolo úmrtie maloletej a teda nesprávnu aplikáciu § 2 ods. 12 Tr. por. okresným súdom pri hodnotení vykonaných dôkazov v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por., pričom podľa názoru prokurátorky pri správnom hodnotení dôkazov mal okresný súd dospieť k záveru, že skutok je trestným činom tak, ako to je uvedené v podanej obžalobe a spáchala ho obžalovaná, keďže práve počas jej služby došlo k zanedbaniu zdravotnej starostlivosti o maloletú.

V súvislosti s odvolaním prokurátorky namietanou nesprávnosťou postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné

v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup

pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda okresný súd postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by nebolo možné napadnutému rozsudku okresného súdu vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. Hodnotenie dôkazov je totiž výsostným právom okresného súdu, ktorý dôkazy vykonáva. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože okresný súd by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže odvolací súd upozorniť okresný súd len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku, na obsah ktorého týmto odvolací súd poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, okresný súd

na základe vykonaného dokazovania dospel ku skutkovému záveru, podľa ktorého vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní v zmysle § 285 písm. b) Tr. por. bez akýchkoľvek pochybností jednoznačne nepreukázali všetky obligatórne znaky, predovšetkým príčinný vzťah medzi konaním obžalovanej a následkom, objektívnej stránky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, prípadne iných trestných činov uvedených v osobitnej časti Trestného zákona.

Na základe preskúmania veci, odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia okresného súdu majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a nevykazujú vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., ako aj v nesprávnej aplikácii jednej zo základných zásad trestného konania, a to zásady

„v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ („in dubio pro reo“). Z vyššie uvedeného obsahu odôvodnenia odvolania prokurátorky odvolací súd konštatuje, že táto v dôvodoch odvolania ani nenamieta, že by skutkové závery okresného súdu nemali oporu v tom, čo vyplynulo z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, resp. že by bol postup okresného súdu rozporný s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. v zmysle vyššie uvedeného teoretického rámca, ale sa len domáha vyvedenia iných záverov, iného hodnotenia dôkazov

s tým, aby odvolací súd nariadil okresnému súdu, čo má vyvodíť z vykonaných dôkazov (ustáliť skutkové závery o trestnoprávnej zodpovednosti obžalovanej zo stíhaného skutku tak, ako jej to dávala za vinu obžaloba). Takejto požiadavke však odvolací súd v zmysle vyššie uvedených úvah o oprávnení odvolacieho súdu preskúmavať správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení dôkazov nemôže v žiadnom prípade vyhovieť, keďže odvolací súd nemá právomoc udeľovať okresnému súdu záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov (nemá právo prikazovať, o ktoré konkrétne dôkazy má oprieť skutkový stav veci a aké konkrétne závery má z vykonaných dôkazov vyvodíť). Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že môže okresný súd len upozorniť na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať.

S poukazom na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku a na základe preskúmania obsahu spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vysporiadal so všetkými okolnosťami, významnými pre rozhodnutie a dal riadne odpovede, prečo nedospel k záverom, vyvedenia ktorých sa domáhala prokurátorka v dôvodoch svojho odvolania. Odvolací súd musí tiež konštatovať, že argumentácia okresného súdu, o ktorú oprel svoj záver o jednoznačnom nepreukázaní naplnenia príčinnej súvislosti (kauzálneho nexusu) medzi konaním obžalovanej a následkom, t. j. smrťou maloletej, má úplnú oporu v obsahu vykonaného dokazovania.

Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, okresný súd na základe svojho postupu pri hodnotení dôkazov dospel k záveru, že na hlavnom pojednávaní vykonané dôkazy nie sú podľa jeho názoru dostatočné na to, aby mohol na týchto dôkazoch založiť svoje neochvejné a nespochybniteľné presvedčenie o naplnení všetkých obligatórnych znakov, objektívnej stránky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, ktorý sa v zmysle podanej obžaloby kládol za vinu obžalovanej, najmä príčinného vzťahu medzi jej konaním a následkom. Okresný súd podľa názoru odvolacieho súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne, logicky a opierajúc sa o argumenty, ktoré majú úplnú oporu

vo výsledkoch vykonaného dokazovania, vysvetlil, prečo ho výsledky vykonaného dokazovania nepresvedčili bez akýchkoľvek pochybností o preukázaní, že žalovaný skutok je trestným činom, za ktorého spáchanie má niesť trestnoprávnu zodpovednosť práve obžalovaná. Preto odvolací súd z uvedených dôvodov nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odôvodnenému záveru o porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. a nesprávnej aplikácii zásady v pochybnostiach v prospech obžalovaného okresným súdom pri hodnotení dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, teda odvolací súd nezistil vady napadnutého rozsudku v zmysle prokurátorkou namietaného odvolacieho dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Na základe preskúmania argumentácie prokurátorky v dôvodoch jej odvolania odvolací súd vo svetle výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v dôvodoch odvolania prokurátorka poukazovala najmä na výsledky vykonaného dokazovania, vrátane znaleckého posudku znaleckého ústavu Forensic.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o. a výsluchu znalcom tohto ústavu, z ktorého podľa jej názoru vyplýva, že neboli u maloletej odborne správne vykonané všetky zdravotné výkony zamerané na správne určenie a zhodnotenie ochorenia so zabezpečením včasnej a účinnej liečby, pričom práve včasnou diagnostikou a nasadením antibiotickej liečby bolo možné zabrániť neskoršiemu úmrtiu maloletej. Mala za to, že zdravotná starostlivosť o maloletú bola zanedbaná práve počas služby obžalovanej.

Odvolací súd v tomto smere v prvom rade považuje za potrebné pripomenúť, že prejednávaná trestná vec je z hľadiska dokazovania a rozhodovania mimoriadne obtiažna ani nie tak po skutkovej stránke, ako po stránke odbornej klasifikácie (medicínskej) zisteného skutkového stavu (konanie, resp. opomenutie

konania obžalovanej, príčina smrti maloletej). Až po takejto odbornej klasifikácii je možné pristúpiť k uplatneniu príslušných noriem trestného práva upravujúce základy trestnej zodpovednosti (znaky skutkovej podstaty trestného činu). Niet pritom pochybnosti, že odborná klasifikácia medicínskej stránky veci rozhodujúcou mierou vplývala na rozhodnutie predmetného trestnoprávneho vzťahu z pohľadu trestného práva hmotného. Uvedené je potrebné pripomenúť najmä z dôvodu, že pri vyhodnocovaní dôkazov v takýchto prípadoch sú konajúce súdy povinné v ďaleko väčšej miere než obvykle vychádzať z názoru „odborníkov“ na tak špecifickú oblasť akou je medicínska veda, pričom konajúce súdy sú prakticky „absolútne“ odkázané pri svojej rozhodovacej činnosti na názor osôb znalých v medicínskom odvetví.

Odvolací súd uvádza, že z vykonaného znaleckého dokazovania (a jeho odvolacím súdom nariadeného doplnenia) v danej veci vyplýva, že poskytovanie zdravotnej starostlivosti maloletej zo strany FN TN Kliniky pediatrie (vrátane obžalovanej, ale i ostatných lekárov) nebolo z objektívneho hľadiska úplne správne a lege artis, avšak ako na to správne poukázal aj okresný súd, na uznanie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovanej musí byť splnené aj subjektívne kritérium nedbanlivosti, pričom súčasne sa vyžaduje, aby konanie obžalovanej bolo pre spôsobenie následku dostatočne významnou príčinou.

Za porušenie postupu lege artis sa pritom považuje, ak lekár pri výkone svojho povolania nedodrží pravidlá poskytovania zdravotnej starostlivosti vymedzené jednak aktuálnymi poznatkami lekárskej vedy a zároveň rozsahom jeho úloh podľa pracovného zaradenia a konkrétnymi podmienkami, či objektívnymi možnosťami. Takéto konanie musí byť lekárom zavinené prinajmenšom z nevedomej nedbanlivosti a trestnoprávne významný následok s ním musí byť zároveň v príčinnej súvislosti, pri posudzovaní ktorej treba zohľadniť aj zásadu gradácie príčinnej súvislosti. Podľa tejto zásady totiž platí, že nie každé konanie, bez ktorého by následok nenastal, je rovnako dôležitou príčinou tohto následku.

Subjektívne vymedzenie miery opatrnosti vyžaduje, aby mimo miery povinnej opatrnosti (objektívne kritérium) bolo vzaté do úvahy i subjektívne vymedzenie, ktoré spočíva v miere opatrnosti, ktorú je schopný vynaložiť páchateľ v konkrétnom prípade. Je to teda vysoko individuálne hľadisko. Preto o zavinenie z nevedomej nedbanlivosti podľa § 16

písm. b) Tr. zák. ide iba vtedy, ak povinnosť a možnosť predvídať porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom sú dané súčasne. Nedostatok jednej z týchto zložiek znamená, že čin je nezavinený (viď R 6/1988). Pri posudzovaní subjektívnej miery opatrnosti je potrebné zvažovať jednak vlastnosti, skúsenosti, znalosti a okamžitý stav páchateľa (vzdelanie, kvalifikácia, všeobecné až špeciálne skutočnosti, inteligencia, postavenie v zamestnaní a podobne) a jednak okolnosti konkrétneho prípadu, či už existujú nezávisle

od páchateľa alebo boli ním vyvolané (prostredie a okolnosti spáchaného činu - najmä miesto a čas činu, mimoriadny priebeh udalostí a pod.).

Vychádzajúc z uvedeného potom podľa názoru odvolacieho súdu je možné prijať záver, že z vykonaného znaleckého dokazovania v danom prípade nie je možné s úplnou istotou konštatovať, že postup, ktorý zvolila obžalovaná jednoznačne viedol k neskoršej tragickej udalosti – úmrtiu maloletej. Aj keby boli maloletej antibiotiká podané včas, tak vzhľadom na jej závažný predchorobný stav nebolo možné prechodu do sepsy zabrániť, pričom k smrti maloletej došlo z chorobných príčin. Odvolací súd dodáva, že je pravdou, že nesprávnou organizáciou práce na klinike a nepodaním antibiotickej liečby došlo k zníženiu prognostických šancí na prežitie maloletej, avšak aj keby boli všetky postupy kliniky pediatrie realizované absolútne bezprecedentne správne, tak nie je zaručené, že by k úmrtiu maloletej nedošlo.

Za tento systémový nedostatok pochopiteľne nemôže niesť zodpovednosť lekár a už vôbec nie lekár na prahu svojej odbornej praxe, ktorý počas svojej pracovnej smeny musí zvládať veľký počet ďalších prípadov, pričom na prípad maloletej nebola obžalovaná ostatnými lekármi poznajúcimi jej zdravotný stav detailnejšie zvlášť upozorňovaná a počas jej služby nebolo zaznamenané výrazné zhoršenie zdravotného stavu maloletej oproti stavu

pri jej prijímaní, ktorý by indikoval bezodkladné nastavenie antibiotickej liečby, pričom priebeh ochorenia u maloletej bol atypický a nanešťastie veľmi rýchly vzhľadom na jej pridružené ochorenia.

Odvolacia argumentácia prokurátorky vyvodzuje vinu obžalovanej prakticky len z objektívnej stránky, pričom prokurátorka poukazuje na konkrétne dôkazy a z nich vyplývajúce nepochybné skutočnosti

odôvodňujúce záver o nesprávne poskytnutej zdravotnej starostlivosti, avšak žiadna z prokurátorkou prezentovaných skutočností podľa názoru odvolacieho súdu nemala relevantný význam pre samotný priebeh príčinnej súvislosti a vznik škodlivého následku vo vzťahu ku konaniu, resp. nekonaniu obžalovanej, keďže obžalovaná po subjektívnej stránke nemala vytvorené dostatočné podmienky na to, aby bolo možné od nej spravodlivo požadovať okamžité správne určenie diagnózy a následne správne nastavenie liečby, pričom i keby tomu tak bolo, nezaručovalo by to, že by maloletá prežila.

Prečinu podľa § 149 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto z nedbanlivosti spôsobí inému smrť. Obžalovaná nielenže nevedela, že môže nastať smrť maloletej pacientky, ktorú ošetrovala, toto ani pri zachovaní dostatočne možnej miery opatrnosti vedieť nemohla predvídať (§ 16 Tr. zák.), a to práve s poukazom na vyššie uvedený neočakávateľný priebeh ochorenia u maloletej, ktorý viedol k jej neskoršej veľmi tragickej smrti, pričom zradným sa stal v danom prípade najmä bezpríznakový interval ochorenia nenasvedčujúci akútnej potrebe nasadenia antibiotickej liečby. Za nepredvídateľný následok v podobe smrti (v pochybnostiach v prospech obžalovanej) nemôže niesť lekár zodpovednosť, ak inak poskytol nebohému pacientovi lekársku starostlivosť zodpovedajúcu ním zistenému ochoreniu, pretože medzi konaním lekára a smrťou pacienta v tomto prípade nie je príčinná súvislosť.

Teda súbežným uplatnením objektívneho, ako subjektívneho kritéria dospel odvolací súd k nekompromisnému záveru, že u obžalovanej nemožno hovoriť o naplnení ani len nevedomej nedbanlivosti v zmysle § 16 písm. b) Tr. zák., pretože v prípade obžalovanej neboli jednoznačne na to dostatočne splnené subjektívne predpoklady.

Totiz pri rozhodovaní o vine musí mať súd istotu, že konanie obžalovanej (v danom prípade jej nekonanie) je v priamej príčinnej súvislosti s následkom, ktorý nastal. Vzhľadom na vyššie citované skutočnosti, najmä vo veci vykonané znalecké dokazovanie, táto príčinná súvislosť nebola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná a keďže nie je možné založiť vinu len na pravdepodobnosti medzi konaním, resp. nekonaním a následkom, postupoval okresný súd správne, keď obžalovanú podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodil spod obžaloby.

Odvolací súd ďalej v súvislosti s odvolaním prokurátorky namietaným odvolacím dôvodom v zmysle § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por. konštatuje, že z obsahu dôvodov jej odvolania nevyplýva, resp. prokurátorka nešpecifikuje aké konkrétne dôkazy by chcela zopakovať, prípadne aké ďalšie konkrétne dôkazy žiada vykonať na to, aby neboli pochybnosti o správnosti skutkových zistení. Odvolací súd preto uzatvára, že prokurátorka nepožaduje doplnenie alebo zopakovanie dokazovania, a teda nebola vecne namietaná existencia chýb v zmysle § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por., napáda len spôsob hodnotenia dôkazov okresným súdom a domáha sa len ich iného hodnotenia a vyvodenia iných skutkových záverov v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. a preto z takto formálne uplatneného odvolacieho dôvodu neprichádzalo do úvahy zrušenie napadnutého rozsudku.

Na podklade odvolania prokurátorky odvolací súd skúmal aj správnosť napadnutej výrokovej časti rozsudku okresného súdu z hľadiska existencie prípadných ďalších väd, v odvolaní prokurátorky nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,

- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zoberal na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmienené prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávacom prípade nezistil existenciu akýchkoľvek väd napadnutého rozsudku uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátorky nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (3:0).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.